

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

III. ÚS 68/2010-62

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu Jána Auxta a zo sudcov Ľubomíra Dobríka a Rudolfa Tkáčika na neverejnom zasadnutí 25. augusta 2010 vo veci prijatej sťažnosti Mgr. K. H., B., zastúpeného advokátom JUDr. D. G., Advokátska kancelária, B., pre namietané porušenie jeho základného práva na ochranu pred neoprávneným zhromažďovaním, zverejňovaním alebo iným zneužívaním údajov o svojej osobe podľa čl. 19 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva na listové tajomstvo, tajomstvo dopravovaných správ a iných písomností a na ochranu osobných údajov podľa čl. 22 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva podnikat' a uskutočňovať inú zárobkovú činnosť podľa čl. 35 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva domáhať sa zákonom ustanoveným postupom svojho práva na inom orgáne Slovenskej republiky podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva domáhať sa ustanoveným postupom svojho práva na inom orgáne podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a práva na rešpektovanie súkromného a rodinného života podľa čl. 8 ods. 1 a 2 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Prezídia Policajného zboru Slovenskej republiky, Úradu boja proti korupcii, odboru boja proti korupcii Bratislava v trestnom konaní vedenom pod sp. zn. ČVS: PPZ-308/BPK-B-

2008 v súvislosti s úkonom vykonaným 10. marca 2009 – zaistením počítačového vybavenia, a namietaného porušenia jeho základného práva na ochranu pred neoprávneným zhromažďovaním, zverejňovaním alebo iným zneužívaním údajov o svojej osobe podľa čl. 19 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva na listové tajomstvo, tajomstvo dopravovaných správ a iných písomností a na ochranu osobných údajov podľa čl. 22 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva domáhať sa zákonom ustanoveným postupom svojho práva na inom orgáne Slovenskej republiky podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva domáhať sa ustanoveným postupom svojho práva na inom orgáne podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a práva na rešpektovanie súkromného a rodinného života podľa čl. 8 ods. 1 a 2 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd príkazom prokurátora Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky na uchovanie a vydanie počítačových údajov č. k. VII/1 Gv 191/08-23 z 9. marca 2009 takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo Mgr. K. H. na ochranu pred neoprávneným zhromažďovaním, zverejňovaním alebo iným zneužívaním údajov o svojej osobe podľa čl. 19 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky, vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, na listové tajomstvo, tajomstvo dopravovaných správ a iných písomností a na ochranu osobných údajov podľa čl. 22 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, domáhať sa zákonom ustanoveným postupom svojho práva na inom orgáne Slovenskej republiky podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, domáhať sa ustanoveným postupom svojho práva na inom orgáne podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a právo na rešpektovanie súkromného a rodinného života podľa čl. 8 ods. 1 a 2 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Prezídia Policajného zboru Slovenskej republiky, Úradu boja proti korupcii, odboru boja proti korupcii Bratislava v trestnom konaní vedenom pod sp. zn. ČVS: PPZ-308/BPK-B-2008 p o r u š e n é b o l i .

2. Základné právo Mgr. K. H. na ochranu pred neoprávneným zhromažďovaním, zverejňovaním alebo iným zneužívaním údajov o svojej osobe podľa čl. 19 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky, na listové tajomstvo, tajomstvo dopravovaných správ a iných

písomností a na ochranu osobných údajov podľa čl. 22 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, domáhať sa zákonom ustanoveným postupom svojho práva na inom orgáne Slovenskej republiky podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, domáhať sa ustanoveným postupom svojho práva na inom orgáne podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a právo na rešpektovanie súkromného a rodinného života podľa čl. 8 ods. 1 a 2 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd príkazom prokurátora Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky na uchovanie a vydanie počítačových údajov č. k. VII/1 Gv 191/08-23 z 9. marca 2009 p o r u š e n é b o l i .

3. Príkaz prokurátora Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky na uchovanie a vydanie počítačových údajov č. k. VII/1 Gv 191/08-23 z 9. marca 2009 z r u š u j e .

4. Úradu špeciálnej prokuratúry, Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. VII/1 Gv 191/08 z a k a z u j e pokračovať v porušovaní základných práv sťažovateľa zaručených Ústavou Slovenskej republiky a Listinou základných práv a slobôd a práva zaručeného Dohovorom o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

5. Vo zvyšnej časti sťažnosti Mgr. K. H. n e v y h o v u j e .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 7. mája 2009 doručená sťažnosť Mgr. K. H., B. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie svojho základného práva na ochranu pred neoprávneným zhromažďovaním, zverejňovaním alebo iným zneužívaním údajov o svojej osobe podľa čl. 19 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy, základného práva na listové tajomstvo, tajomstvo dopravovaných správ a iných písomností a na ochranu osobných údajov podľa čl. 22 ods. 1 ústavy, základného práva podnikat' a uskutočňovať inú zárobkovú činnosť podľa čl. 35 ods. 1 ústavy, základného

práva domáhať sa zákonom ustanoveným postupom svojho práva na inom orgáne Slovenskej republiky podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, základného práva domáhať sa ustanoveným postupom svojho práva na inom orgáne podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), práva na rešpektovanie súkromného a rodinného života podľa čl. 8 ods. 1 a 2 dohovoru postupom Prezídia Policajného zboru Slovenskej republiky, Úradu boja proti korupcii, odboru boja proti korupcii Bratislava (ďalej len „PPZ SR, ÚBPK, OBPK Bratislava“) v trestnom konaní vedenom pod sp. zn. ČVS: PPZ-308/BPK-B-2008 v súvislosti s úkonom vykonaným 10. marca 2009 – zaistením počítačového vybavenia, príkazom prokurátora Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky (ďalej len „prokurátor“) na uchovanie a vydanie počítačových údajov č. k. VII/1 Gv 191/08-23 z 9. marca 2009 a uznesením PPZ SR, ÚBPK, OBPK Bratislava sp. zn. ČVS: PPZ-308/BPK-B-2008 z 23. marca 2009.

Ústavný súd uznesením č. k. III. ÚS 68/2010-19 z 10. februára 2010 prijal sťažnosť sťažovateľa na ďalšie konanie v časti namietajúcej porušenie jeho základného práva na ochranu pred neoprávneným zhromažďovaním, zverejňovaním alebo iným zneužívaním údajov o svojej osobe podľa čl. 19 ods. 3 ústavy, základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy, základného práva na listové tajomstvo, tajomstvo dopravovaných správ a iných písomností a na ochranu osobných údajov podľa čl. 22 ods. 1 ústavy, základného práva podnikat' a uskutočňovať inú zárobkovú činnosť podľa čl. 35 ods. 1 ústavy, základného práva domáhať sa zákonom ustanoveným postupom svojho práva na inom orgáne Slovenskej republiky podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, základného práva domáhať sa ustanoveným postupom svojho práva na inom orgáne podľa čl. 36 ods. 1 listiny a práva na rešpektovanie súkromného a rodinného života podľa čl. 8 ods. 1 a 2 dohovoru postupom PPZ SR, ÚBPK, OBPK Bratislava v trestnom konaní vedenom pod sp. zn. ČVS: PPZ-308/BPK-B-2008 v súvislosti s úkonom vykonaným 10. marca 2009 – zaistením počítačového vybavenia, a namietaného porušenia jeho základného práva na ochranu pred neoprávneným zhromažďovaním, zverejňovaním alebo iným zneužívaním údajov o svojej osobe podľa čl. 19 ods. 3 ústavy, základného práva na listové tajomstvo, tajomstvo

doppravovaných správ a iných písomností a na ochranu osobných údajov podľa čl. 22 ods. 1 ústavy, základného práva domáhať sa zákonom ustanoveným postupom svojho práva na inom orgáne Slovenskej republiky podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, základného práva domáhať sa ustanoveným postupom svojho práva na inom orgáne podľa čl. 36 ods. 1 listiny a práva na rešpektovanie súkromného a rodinného života podľa čl. 8 ods. 1 a 2 dohovoru príkazom prokurátora na uchovanie a vydanie počítačových údajov č. k. VII/1 Gv 191/08-23 z 9. marca 2009. Vo zvyšnej časti bola ústavná sťažnosť odmietnutá ako zjavne neopodstatnená.

Z obsahu sťažnosti vyplynulo, že 10. marca 2009 bola v sídle advokátskej kancelárie sťažovateľa vykonaná príslušníkmi PPZ SR, ÚBPK, OBPK Bratislava na základe príkazu prokurátora č. k. I GO-V-708-1/2009-5 z 9. marca 2009 prehliadka iných priestorov a pozemkov. Súčasne bol sťažovateľovi predložený príkaz prokurátora č. k. VII/1 Gv 191/08-23 z 9. marca 2009 vydaný v zmysle § 90 ods. 1 písm. b) a e) zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný poriadok“), ktorým bol vyzvaný, aby pre účely objasnenia skutočností závažných pre trestné konanie umožnil vyhotovenie a ponechanie si kópie počítačových údajov vrátane prevádzkových údajov, ktoré boli uložené prostredníctvom počítačového systému a pamäťových médií, a aby takéto údaje vydal na účely trestného konania vedeného PPZ SR, ÚBPK, OBPK Bratislava pre obzvlášť závažný zločin skrátenia dane a poistného podľa § 276 ods. 1 a 4 zákona č. 300/2005 Z. z. Trestný zákon v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný zákon“) a iné, pod sp. zn. ČVS: PPZ-308/BPK-B-2008. Podľa uvedeného príkazu prokurátora bol poverený vyhotovením kópie vyšetrovateľ PPZ SR, ÚBPK, OBPK Bratislava (ďalej len „vyšetrovateľ“) za súčasnej asistencie pracovníka disponujúceho potrebnými odbornými znalosťami.

Sťažovateľ uviedol, že príslušníci PPZ SR, ÚBPK, OBPK Bratislava zaistili celé počítačové vybavenie napriek jeho upozorneniu, že v zmysle príkazu prokurátora je povinný umožniť len vyhotovenie a ponechanie si kópie údajov týkajúcich sa trestného konania v predmetnej právnej veci, a nie všetkých údajov, ktoré sa na pevnom disku jeho osobného počítača nachádzajú, a rozhodne nie vydať vec samotnú, teda počítačové vybavenie. Sťažovateľ ich opakovane upozornil aj na to, že v počítačovom vybavení sa nachádzajú

osobné a iné údaje týkajúce sa klientov sťažovateľa ako advokáta, ktoré nijako nesúvisia s trestným konaním, pre účely ktorého bol príkaz prokurátora vydaný, a v tejto súvislosti poukázal na ustanovenie § 89 ods. 2 Trestného poriadku, podľa ktorého sa povinnosť vydať vec dôležitú pre trestné konanie nevzťahuje na listinu alebo inú vec, ktorej obsah sa týka okolnosti, o ktorej platí zákaz výsluchu, čo v jeho prípade predstavujú skutočnosti, o ktorých sa dozvedel pri výkone advokácie a na ktoré sa vzťahuje povinnosť mlčanlivosti v zmysle zákona č. 586/2003 Z. z. o advokácii a o zmene a doplnení zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní (živnostenský zákon) v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o advokácii“). Príslušníci PPZ SR, ÚBPK, OBPK Bratislava svoj postup odôvodnili *«tvrdením, že údajne nebolo možné zabezpečiť prítomnosť kvalifikovaného pracovníka, ktorý by „stiahnutie“ týchto potrebných údajov z počítačového vybavenia bol schopný zabezpečiť (vykonať) a preto zasahujúcim príslušníkom OČTK nezostávalo iné ako odňať osobný počítač sťažovateľa - Mgr. K. H. ako taký, hoci na jeho odňatie tohto osobného počítača sťažovateľa neboli v príkaze poverení. Túto skutočnosť napokon dokladuje odôvodnenie Príkazu na prehliadku iných priestorov a pozemkov (1 GO-V-708-1/2009-5, zo dňa 09.03.2009) prokurátora Úradu špeciálnej prokuratúry generálnej prokuratúry Slovenskej republiky sa na jeho štvrtej strane kde sa o.i. uvádza: „- výpočtová technika, v ktorej sú spracovávané listiny a dáta týkajúce sa trestnej činnosti.“ Vyššie uvedeným postupom príslušníkov OČTK došlo ku konaniu, ktorým sa údaje ktoré svojím obsahom nijako vecne a taktiež ani personálne nesúvisiace s účelom trestného konania v predmetnej právnej veci tak dostali do dispozičnej sféry tretích osôb, čo je v rozpore so zákonom (ust. § 89 ods. 2 TP a ust. § 129 ods. 2 TP) a taktiež príslušnými medzinárodnými dokumentmi, ktorými je Slovenská republika viazaná.»*

Sťažovateľ tiež poukázal na to, že príkaz prokurátora č. k. VII/1 Gv 191/08-23 z 9. marca 2009 je vydaný v rozpore s Trestným poriadkom, pretože neobsahuje všetky zákonom predpísané náležitosti, *„lebo v obsahu jeho ustanovení nie je nijako vyjadrený resp. uvedený spôsob určenia ustanoveného času, po ktorý bude uchovávanie údajov vykonávané a zákon takúto náležitosť v zmysle citovaného ust. § 90 ods. 2 TP vyžaduje“*.

Podľa sťažovateľa postupom príslušníkov PPZ SR, ÚBPK, OBPK Bratislava došlo k *„neoprávnenému zásahu do zákonom určenej povinnosti advokáta zachovávať“*

mlčanlivosť o všetkých skutočnostiach o ktorých sa dozvedel v súvislosti s výkonom advokácie“, a teda k porušeniu príslušných právnych predpisov.

Sťažovateľ vyvodil záver, že postupom príslušníkov PPZ SR, ÚBPK, OBPK Bratislava *„boli zaistené dokumenty iných tretích osôb osobnej a osobnostnej povahy z ich súkromnej sféry a ex lege chránenej povahy nijako nesúvisiace s predmetnou právnou vecou, v ktorej sa vedie trestné stíhanie“*. Takto došlo podľa sťažovateľa k zásahu do ich práva na prístup k súdnej ochrane, ako aj práva na ochranu súkromia a osobných údajov.

Sťažovateľ poukázal na judikatúru ústavného súdu a Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej aj „ESLP“), podľa ktorej *„pokiaľ existujú prostriedky, ktoré umožnia realizáciu citovaného cieľa a zároveň predstavujú menej radikálny zásah do chránených práv, je nevyhnutné použiť práve tieto prostriedky, o to viac, že predmetné právo je princípom a možnosť jeho obmedzenia predstavuje výnimku, ktorá vždy a za každých okolností podlieha podmienke reštriktívneho výkladu“*. V prípade sťažovateľa nebola reštriktívna interpretácia ani potrebná, pretože postup, keď bolo počítačové vybavenie *„zaistené“* bez akéhokoľvek úsilia o selekciu medzi údajmi potrebnými pre vedené trestné konanie a inými údajmi, ktoré s vecou nijako nesúvisia, bez pochybnosti prekračoval medze zákona. Takýto spôsob zaistenia veci je podľa sťažovateľa porušením práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a práva na rešpektovanie súkromného a rodinného života podľa čl. 8 ods. 1 a 2 dohovoru.

Na základe uvedených argumentov v závere sťažnosti sťažovateľ žiadal, aby ústavný súd po prijatí jeho sťažnosti na ďalšie konanie vo veci rozhodol týmto nálezom:

„1. Základné právo (sloboda) sťažovateľa: na ochranu pred neoprávneným zhromažďovaním, zverejňovaním alebo zneužitím údajov sťažovateľovej osobe upravené v čl. 19 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky, právo vlastniť majetok upravené v čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, právo na listové tajomstvo, tajomstvo dopravovaných správ a iných písomností a ochrana osobných údajov upravené v čl. 22 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, právo podnikat' a uskutočňovať inú zárobkovú činnosť upravené v čl. 35 ods. 1 in finne Ústavy Slovenskej republiky, právo domáhať sa zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanoveným zákonom

na inom orgáne Slovenskej republiky upravené v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, právo domáhať sa ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v určených prípadoch na inom orgáne upravené v čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd, právo na spravodlivé súdne konanie upravené v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a právo na rešpektovanie súkromného a rodinného života upravené v čl. 8 ods. 1 a ods. 2 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, postupom Ministerstva vnútra Slovenskej republiky, Prezídium Policajného zboru, Úradom boja proti korupcii, Odborom boja proti korupcii Bratislava v konaní vedenom pod sp. zn. ČVS: PPZ-308/BPK-B-2008 zo dňa .23.03.2009, týkajúcom sa odňatia počítačového vybavenia na ktorom sú uložené dáta o tretích osobách nevzťahujúce sa nijako vecne ani personálne k veci a na ktorú bol vydaný príkaz prokurátora, Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky č. k. VII/1 Gv 191/08 - 23 zo dňa 09.03.2009, ktorý svojim obsahom nespĺňa zákonom určené náležitosti v zmysle ust. § 90 ods. 2 Trestného poriadku a v dôsledku toho je toto rozhodnutie nezákonné, porušené bolo.

2. Rozhodnutia: Príkaz prokurátora Prokurátora Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky č. k. VII/1 Gv 191/08 - 23 zo dňa 09.03.2009 aby Mgr. K. H., AK so sídlom, N., na objasnenie skutočností závažných pre trestné konanie umožnil vyhotovenie a ponechanie si kópie počítačových údajov, vrátane prevádzkových údajov, ktoré boli uložené prostredníctvom počítačového systému a pamäťových médií a aby takéto vyadal na účely trestného konania, zrušuje pre jeho nezákonnosť. Uznesenie vyšetrovatelky PPZ Úradu boja proti korupcii Odbor boja proti korupcii Bratislava ČVS: PPZ-308/BPK-B-2008 zo dňa 23.03.2009 zrušuje.

3. Prezídium Policajného zboru úradu boja proti korupcii Odboru boja proti korupcii Bratislava zakazuje pokračovať v porušovaní základných práv (slobôd) uvedených v obsahu tohoto nálezu v bode 1 a prikazuje obnoviť stav pred porušením základného práva (slobody) a všetky takto nezákonne získané dôkazné prostriedky zničiť. “

Vo vyjadrení doručenom ústavnému súdu 1. apríla 2010 generálny prokurátor Slovenskej republiky (ďalej len „generálny prokurátor“) predložil argumentáciu, v ktorej uviedol, že Trestný poriadok poskytuje „dve alternatívy postupu orgánov činných

v trestnom konaní pri získavaní počítačových údajov“, a síce postup podľa ustanovení § 90 Trestného poriadku upravujúcich uchovanie a vydanie počítačových údajov, ako aj postup podľa ustanovení § 89 Trestného poriadku a nadväzujúcich ustanovení § 91 citovaného zákona upravujúce inštitút vydania a odňatia veci. Podľa jeho názoru, aj keď sa vyšetrovateľ pri výkone prehliadky iných priestorov a pozemkov „preukázal príkazom prokurátora ÚŠP GP SR sp.zn. VII/1 Gv 191/08 – 23 zo dňa 9.3.2009“, tento príkaz následne realizovaný nebol a vyšetrovateľ „zaistil nosič počítačových údajov ako vec dôležitú pre trestné konanie“.

Generálny prokurátor ďalej uviedol, že údaje obsiahnuté v počítačovom vybavení, na ktoré sa vzťahuje povinnosť mlčanlivosti a ktoré s trestným konaním nesúviseli, predstavujú „vedľajší produkt prehliadky“, ktorému sa nedalo zabrániť, pretože nebolo možné oddeliť informácie dôležité pre trestné konanie nachádzajúce sa na „nosiči informácii“ od informácií chránených povinnosťou mlčanlivosti.

K námietke sťažovateľa týkajúcej sa absencie náležitosti príkazu na uchovanie a vydanie počítačových údajov, a to uvedenia času vykonávania uchovávaní údajov, sa generálny prokurátor vyjadril, že príkaz prokurátora bol vydaný pre účely umožnenia vyhotovenia a ponechania si kópie počítačových údajov a vydania počítačových údajov podľa ustanovení § 90 ods. 1 písm. b) a e) Trestného poriadku a predmetná náležitosť sa vyžaduje len pre prípad príkazu na uchovanie počítačových údajov a ich udržanie v celistvosti podľa ustanovenia § 90 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku, pretože je podľa neho nelogické, aby príkaz podľa ustanovení § 90 ods. 1 písm. b) a e) Trestného poriadku vymedzoval dobu uchovávaní počítačových údajov, keďže znel na umožnenie vyhotovenia a ponechania si kópie počítačových údajov a na ich vydanie pre účely trestného konania.

Vychádzajúc z uvedeného konštatoval generálny prokurátor neopodstatnenosť sťažnosti. V závere vyslovil svoj súhlas s upustením od ústneho pojednávania vo veci.

V stanovisku doručenom ústavnému súdu 6. apríla 2010 predložil riaditeľ PPZ SR, ÚBPK, OBPK Bratislava tieto argumenty:

„Dňa 10. 03. 2009 v čase o 09.00 hod. bolo prikročené na základe príkazu prokurátora k prehliadke iných priestorov alebo pozemkov, ktorá bola vykonaná v AK - Mgr. K. H., B., pri ktorej bol dobrovoľne vydaný PC č. NE B 00 G OI 0010404. Uvedenej

prehliadky iných priestorov a pozemkov sa zúčastnil JUDr. A. P., ktorý je tajomníkom S., so sídlom B. ako nezúčastnená osoba, na základe predchádzajúcej telefonической výzvy zo strany vyšetrovateľa PZ, nakoľko prehliadka iných priestorov a pozemkov mala byť vykonávaná v advokátskej kancelárii. Počas úkonu zo strany Mgr. K. H. ani JUDr. A. P. nebola vznesená žiadna námietka, čo potvrdili aj svojim podpisom na zápisnicu o prehliadke iných priestorov a pozemkov.

Dňa 10. 03. 2009 v čase o 13.00 hod. bol vyšetrovateľom PZ vykonaný výsluch svedka - Mgr. K. H.

Dňa 23. 03. 2009 vyšetrovateľ PZ vydal Uznesenie podľa § 142 odsek 1 Trestného poriadku o pribratí znalca z odboru Forezná informatika, Kriministicko expertízny ústav PZ Bratislava.

Dňa 01. 04. 2009 bolo zaslané vyšetrovateľom PZ vyrozumienie o úkone, Mgr. K. H., ktorého obsahom bolo, že dňa 14. 04. 2009 v čase od 08.00 hod. bude zahájené znalecké skúmanie na Kriministicko expertízny ústav PZ Bratislava,, ktorého predmetom bude vykonanie kópie obrazu (image) pevného disku.

Dňa 14. 04. 2009 v čase o 07.55 hod. bolo na Kriministicko expertíznom ústave PZ v Bratislave zahájené znalecké skúmanie, ktorého sa osobne zúčastnil Mgr. K. H.

Mgr. K. H. si podal voči uzneseniu podľa § 142 odsek 1 Trestného poriadku zo dňa 23. 03. 2009, sťažnosť, ktorá bola doručená faxom. Predmetné uznesenie prebral dňa 07. 04. 2009.

Dňa 20. 04. 2009 bola sťažnosť zaslaná podľa § 190 odsek 2, písmeno a) Trestného poriadku ako orgánu príslušnému na rozhodnutie dozorujúcemu prokurátorovi ÚŠP GP SR v P.

Dňa 09. 06. 2009 dozorujúci prokurátor ÚŠP GP SR, JUDr. V. K., vydal uznesenie podľa § 193 odsek 1, písmeno b) Trestného poriadku zamietol sťažnosť Mgr. K. H., pretože bola podaná neoprávnenou osobou. Dňa 02. 06. 2009 vydal vyšetrovateľ PZ uznesenie podľa § 97 odsek 1 Trestného poriadku, ktorým vrátil vec a to 1 ks PC č. NE B 00 G OI 0010404, ktorý bol dobrovoľne vydaný dňa 10. 03. 2009, pri prehliadke iných priestorov v priestoroch spoločnosti Mgr. K. H. - AK v mieste sídla spoločnosti, lebo pre ďalšie konanie už nie je potrebný a neprichádza do úvahy jeho prepadnutie alebo zhabanie a nie

sú pochybnosti o práve menovaného na tieto veci. Predmetné uznesenie Mgr. K. H. prebral osobne dňa 02. 06. 2009, pričom sa písomne vzdal odvolania voči predmetnému uzneseniu.

Dňa 05. 06. 2009 boli Mgr. K. H. vrátené veci a to 1 ks PC č. NE B 00 G 01 0010404, ktorý bol dobrovoľne vydaný dňa 10. 03. 2009 počas prehliadky iných priestorov a pozemkov podľa § 101 ods. 1 Trestného poriadku v spol. Mgr. K. H. -AK v mieste sídla spoločnosti.

Mgr. K. H. mal možnosť kedykoľvek v priebehu vyšetrovania podľa § 210 Trestného poriadku podať prokurátorovi žiadosť o preskúmanie postupu policajta, najmä aby boli odstránené prieťahy alebo iné nedostatky vo vyšetrovaní, ktorú si však do dnešného dňa nepodal.

V predmetnej trestnej veci prebieha naďalej vyšetrovanie.“

V závere riaditeľ PPZ SR, ÚBPK, OBPK Bratislava uviedol, že súhlasí s upustením od ústneho pojednávania o prijatej sťažnosti.

Sťažovateľ sa prostredníctvom svojho právneho zástupcu vyjadril k stanovisku generálneho prokurátora a riaditeľa PPZ SR, ÚBPK, OBPK Bratislava v podaní doručenom ústavnému súdu 19. mája 2010, v ktorom opätovne uviedol, že v počítačovom vybavení zaistenom orgánmi činnými v trestnom konaní sa nachádzali údaje o klientoch advokátskej kancelárie sťažovateľa, a v tejto súvislosti poukázal na obsah ustanovenia § 89 ods. 2 v spojení s ustanovením § 129 ods. 2 Trestného poriadku, pričom zdôraznil, že na tieto skutočnosti orgány činné v trestnom konaní upozornil. Vyjadril sa, že „*Všetky údaje, ktoré sa nachádzali v počítači, boli skopírované, bez rozdielu, či s predmetnou vecou mali nejaký súvis alebo nie. Nie je známe, aký počet kópií bol vyhotovený a kde všade sa nachádzajú. V priamej príčinnej súvislosti s konaním OČTK v predmetnej veci sa do dispozičnej sféry OČTK tak dostali údaje, ktoré v žiadnom hľadisku nijako nesúviseli s predmetnou trestnou vecou a ktoré mali privilegovanú povahu a podliehajú zákonnej povinnosti mlčanlivosti.*“.

Nesúhlasil s tvrdením generálneho prokurátora, podľa ktorého „*Trestný poriadok v zásade umožňuje dve alternatívy postupu orgánov činných v trestnom konaní pri získavaní údajov. Prvou je postup podľa § 90 Trestného poriadku, t.j. príkaz prokurátora /v prípravnom konaní/ osobe, v ktorej držbe alebo pod jej kontrolou sa nachádzajú takto počítačové údaje ... Druhou možnosťou je postup, kedy sú nosiče*

počítačových údajov zaistované ako veci dôležité pre trestné konanie - § 91 Trestného poriadku rámci vykonávania úkonov ...“, a uviedol, že neexistovali relevantné dôvody na takýto postup, pretože sťažovateľ bol ochotný vydať *„počítačové a prevádzkové údaje“* špecifikované v príkaze prokurátora, a preto inštitút odňatia veci v zmysle ustanovení § 91 Trestného poriadku za takýchto skutkových okolností nebol aplikovateľný.

Rovnako vyjadril nesúhlas s tvrdením generálneho prokurátora, podľa ktorého údaje, na ktoré sa vzťahuje zákaz mlčanlivosti, sú *„vedľajším produktom prehliadky, ktorému nebolo možné zabrániť“*, a v tejto súvislosti argumentoval, že relevantné informácie súvisiace s trestnou vecou bolo možné selektívne získať *„napr. zadaním vyhľadávania tzv. kľúčových slov“*. V kontexte otázky zákonných náležitostí príkazu prokurátora odkázal právny zástupca sťažovateľa na vyjadrenie samotného prokurátora preskumávajúceho sťažnosť na postup orgánov činných v trestnom konaní z 20. mája 2009, ktorý výslovne uznal absenciu vymedzenia času, počas ktorého sa mali údaje získané postupom podľa § 90 Trestného poriadku uchovávať.

V závere právny zástupca sťažovateľa zdôraznil, že okrem špecifikovaných základných práv podľa ústavy a listiny a práv podľa dohovoru orgány činné v trestnom konaní porušili aj zásadu primeranosti a zdržanlivosti zakotvenú v ustanovení § 2 Trestného poriadku, ako aj ustanovenie § 1 Trestného poriadku vyžadujúce rešpektovanie základných práv a slobôd počas trestného konania.

V závere tiež uviedol, že súhlasí s upustením od ústneho pojednávania vo veci samej.

Ústavný súd dospel k názoru, že od pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci a so súhlasom účastníkov konania od ústneho pojednávania vo veci samej upustil a rozhodol na neverejnom zasadnutí.

Ústavný súd z obsahu sťažnosti a jej príloh, zo súvisiacich spisov a z vyjadrení riaditeľa PPZ SR, ÚBPK, OBPK Bratislava a generálneho prokurátora zistil tieto skutočnosti:

Na základe návrhov vyšetrovateľa predložených 9. marca 2009 vydal v uvedený deň prokurátor príkaz č. k. I GO-V-708-1/2009-5 z 9. marca 2009 na prehliadku iných priestorov a pozemkov v sídle advokátskej kancelárie sťažovateľa, ako aj príkaz č. k. VII/1 Gv 191/08-23 z 9. marca 2009 na uchovanie a vydanie počítačových údajov podľa

§ 90 ods. 1 písm. b) a e) Trestného poriadku, ktorým bol sťažovateľ vyzvaný, aby pre účely objasnenia skutočností závažných pre trestné konanie umožnil vyhotovenie a ponechanie si kópie počítačových údajov vrátane prevádzkových údajov, ktoré boli uložené prostredníctvom počítačového systému a pamäťových médií, a aby takéto údaje vydal pre účely trestného konania vedeného PPZ SR, ÚBPK, OBPK Bratislava pre obzvlášť závažný zločin skrátenia dane a poistného podľa § 276 ods. 1 a 4 Trestného zákona a iné, pod sp. zn. ČVS: PPZ-308/BPK-B-2008. Podľa uvedeného príkazu bol vyhotovením kópie poverený vyšetrovateľ, a to za súčasnej asistencie pracovníka disponujúceho potrebnými odbornými znalosťami. Obsahom odôvodnenia príkazu bola špecifikácia trestnej činnosti, pre ktorú bolo začaté trestné stíhanie, ktorej sa podľa znenia príkazu mali dopustiť „doposiaľ nezistené osoby, vystupujúce v mene spoločnosti C., a.s., so sídlom B. ...“ s poukazom na to, že „Podľa doteraz zistených skutočností je dôvodný predpoklad, že výpočtová technika, ktorá je užívaná spoločnosťou C., a.s., so sídlom B., obsahuje skutočnosti súvisiace so spáchaním ekonomickej a korupčnej trestnej činnosti.“. Príkaz neobsahoval náležitosť podľa ustanovenia § 90 ods. 2 Trestného poriadku – určený čas, po ktorý bude uchovávanie údajov vykonávané.

Podľa originálu zápisnice o vykonaní prehliadky iných priestorov a pozemkov z 10. marca 2009 spísanej pri úkone bol sťažovateľovi predložený predmetný príkaz na uchovanie a vydanie počítačových údajov podľa § 90 ods. 1 písm. b) a e) Trestného poriadku. V zápisnici sa sťažovateľ okrem iného vyjadril, že „výpočtovou technikou, v ktorej sú spracované listiny a dáta týkajúce sa trestnej činnosti“, nedisponuje, v časti zápisnice týkajúcej sa opisu vecí pri prehliadke „vydaných – odňatých“ je obsiahnutý údaj o zaistení výpočtovej techniky - „PC č. NEBOOG0I0010404 – čierny“. V uvedenej časti zápisnice nie je špecifikované, či bola predmetná výpočtová technika dobrovoľne vydaná, alebo odňatá. Záver zápisnice obsahuje aj stanovisko sťažovateľa k vykonaniu úkonu, a to v znení, že sa k vykonaniu úkonu nevyjadruje.

Sťažovateľ žiadosťou z 20. marca 2009 požiadal podľa ustanovenia § 210 Trestného poriadku prokurátora o preskúmanie postupu policajta. Žiadosť bola prokurátorom posúdená ako podnet podľa § 31 a nasledujúcich zákona č. 153/2001 Z. z. o prokuratúre v znení neskorších predpisov a tento bol 20. mája 2009 ako nedôvodný odložený. Ďalší

podnet sťažovateľa, ako aj jeho opakovaný podnet boli takisto ako nedôvodné odložené 8. júna 2009 a 14. septembra 2009.

Uznesením vyšetrovateľa sp. zn. ČVS:PPZ-308/BPK-B-2008 z 2. júna 2009 bola sťažovateľovi výpočtová technika podľa ustanovení § 97 ods. 1 Trestného poriadku vrátená.

Uzneseniami vyšetrovateľa z 1. marca 2010 a 12. marca 2010 bolo predmetné trestné stíhanie zastavené pre trestné činy podľa § 333 ods. 1 a ods. 2 písm. b) Trestného zákona a uzneseniami prokurátora z 30. apríla 2010 pre trestné činy podľa § 227 ods. 1 a ods. 4 písm. a) a § 329 ods. 1 a ods. 2 Trestného zákona. Podľa vyjadrenia vyšetrovateľa vyhotovené kompletné kópie údajov obsiahnutých v počítačovom vybavení sťažovateľa sú súčasťou konceptu a originálu vyšetrovacieho spisu a rovnako je takáto kópia uložená aj na Kriminalistickom a expertíznom ústave Prezídia Policajného zboru Bratislava.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 19 ods. 3 ústavy každý má právo na ochranu pred neoprávneným zhromažďovaním, zverejňovaním alebo iným zneužívaním údajov o svojej osobe.

Podľa čl. 20 ods. 1 ústavy každý má právo vlastníť majetok. Vlastnícke právo všetkých vlastníkov má rovnaký zákonný obsah a ochranu.

Podľa čl. 22 ods. 1 ústavy listové tajomstvo, tajomstvo dopravovaných správ a iných písomností a ochrana osobných údajov sa zaručujú.

Podľa čl. 35 ods. 1 ústavy každý má právo na slobodnú voľbu povolania a prípravu naň, ako aj právo podnikat' a uskutočňovať inú zárobkovú činnosť.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 36 ods. 1 listiny každý sa môže domáhať ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v určených prípadoch na inom orgáne.

Podľa čl. 8 ods. 1 dohovoru každý má právo na rešpektovanie svojho súkromného a rodinného života, obydli a korešpondencie.

Podľa čl. 8 ods. 2 dohovoru štátny orgán nemôže do výkonu tohto práva zasahovať okrem prípadov, keď je to v súlade so zákonom a nevyhnutné v demokratickej spoločnosti v záujme národnej bezpečnosti, verejnej bezpečnosti, hospodárskeho blahobytu krajiny, predchádzania nepokojom a zločinnosti, ochrany zdravia alebo morálky alebo ochrany práv a slobôd iných.

Ochrana osobných údajov a ochrana pred ich neoprávneným zhromažďovaním je súčasťou širšej kategórie, ktorou je ochrana súkromia. Ochrana súkromia je zakotvená vo viacerých ustanoveniach ústavy, naproti tomu ochrana práva na súkromie je v dohovore sústredená v čl. 8. Ústavný súd už v minulosti viackrát judikoval, že základné práva obsiahnuté v ústave vykladá v intenciách dohovoru, teda v intenciách judikatúry ESLP. Tak je to aj v súvislosti s danou problematikou.

Pri posudzovaní zásahov štátu do práva na súkromie ESLP uplatňuje mechanizmus postupnosti skúmania niekoľkých hľadísk. V prvom rade skúma, či daný skutkový stav možno *ratione materiae* považovať za súčasť práva na súkromie a následne pristúpi k posúdeniu kritéria legality zásahu, jeho legitímnosti a proporcionality.

A. Vychádzajúc z úpravy dohovoru a jeho dodatkov možno v zásade právo na súkromie rozdeliť na dve oblasti, a to právo na súkromný život a právo na rodinný život. Podľa obsahového zamerania judikatúry ESLP možno potom právo na súkromný život vymedziť ako

- a) zákaz zhromažďovania a úschovy osobných údajov,
- b) práva spojené s menšinovou sexuálnou orientáciou,

- c) ochranu obydlia a domovú slobodu,
- d) ochranu korešpondencie a tajomstva dopravovaných správ.

B. Legalita zásahu štátu do práva na súkromie znamená, že zásah je možný len na základe zákona, resp. platného právneho predpisu, pričom pri posudzovaní splnenia tejto podmienky sa vychádza z toho, či bola rešpektovaná dostupnosť (verejné publikovanie právneho predpisu) a predvídateľnosť zákona. V rámci podmienky predvídateľnosti zákona judikatúra ESĽP zdôrazňuje potrebu konkretizovania prostriedkov, ktorými štát disponuje pri zasahovaní do práv chránených čl. 8 dohovoru, teda kladie dôraz na kvalitu relevantnej právnej úpravy. V rozhodnutí Sallinen c. Fínsko z 27. decembra 2005 ESĽP vyslovil záver, že vnútroštátne právo musí poskytovať jednotlivcovi ochranu proti arbitrárnemu zásahu do jeho práv zaručených čl. 8 dohovoru, preto musí dostatočne jasne v pojmoch poskytovať občanovi náležitú indikáciu podľa okolností a podmienok, za akých je verejná autorita zmocnená k zásahom do jeho práva na súkromie. Z uvedeného vyplýva, že aj zásah, ktorý má svoj základ v právnej norme, môže za určitých okolností v konkrétnom prípade znamenať porušenie práv garantovaných dohovorom, resp. ústavou (pozri I. ÚS 117/07).

C. Podmienka legitímnosti vyžaduje, aby opatrenie umožňujúce zásah štátu do práva na súkromie zodpovedalo cieľu odôvodňujúcemu jeho legitimitu, ktorým môžu byť len záujmy výslovne špecifikované dohovorom, a síce záujem štátu (z dôvodu ochrany národnej bezpečnosti, verejnej bezpečnosti, predchádzania nepokojov a zločinnosti), záujem spoločnosti (z dôvodu ochrany zdravia alebo morálky, zabezpečenia hospodárskeho blahobytu krajiny) a záujem jednotlivcov (z dôvodu ochrany ich práv s slobôd).

D. Kritérium proporcionality zásahu znamená dodržanie rovnováhy vo vzťahu medzi právom jednotlivca na súkromie a výberom prostriedkov, ktorými štát disponuje pri plnení legitímneho cieľa. Pri ich výbere je limitovaný tým, že zásah do práva na súkromie je možný len vtedy, keď je to nevyhnutné, a vykonať ho možno len v duchu požiadaviek kladených na demokratickú spoločnosť. V tejto súvislosti už ústavný súd judikoval, že zásah do základného práva alebo slobody musí zodpovedať naliehavej spoločenskej potrebe a musí byť primeraný sledovanému legitímnemu cieľu a zároveň pri určovaní rozsahu obmedzenia je dôležité zohľadniť aj podstatu práva, ktoré sa má obmedziť (pozri I. ÚS 13/00).

V rozhodnutí Peck c. Spojené kráľovstvo z 28. januára 2003 EŠLP v záujme rešpektovania princípu proporcionality zdôraznil potrebu selektovať z viacerých dostupných možností pre dosiahnutie cieľa možnosť primeranú zaručujúcu potrebnú rovnováhu medzi právom jednotlivca na súkromie a záujmami štátu.

Aj pri posúdení sťažnosti sťažovateľa postupoval ústavný súd v intenciách judikatúry EŠLP.

1. Ústavný súd v prvom rade preskúmal časť sťažnosti obsahujúcu námietku porušenia označených základných práv podľa ústavy a listiny a práva podľa dohovoru príkazom prokurátora č. k. VII/1 Gv 191/08-23 z 9. marca 2009.

1.A Európsky súd pre ľudské práva už mnohokrát konštatoval, že „súkromný život“ je široký pojem nevhodný na vyčerpávajúcu definíciu (napr. Peck c. Spojené kráľovstvo z 28. januára 2003) a vo vzťahu k predmetnému pojmu vyhlásil: „Bolo by príliš obmedzujúce ohraničiť pojem na vnútorný kruh, v ktorom jednotlivec môže žiť svoj osobný život podľa vlastného výberu a úplne z neho vylúčiť vonkajší svet mimo tohto kruhu. Rešpektovanie súkromného života musí tiež zahŕňať určitý stupeň práva vytvoriť a rozvíjať vzťahy s ostatnými ľudskými bytosťami. Navyše sa zdá, že niet dôvodu pre princíp, prečo toto chápanie pojmu súkromný život by sa malo prijať na vylúčenie činnosti odbornej alebo obchodnej povahy, keďže počas svojho pracovného života má väčšina ľudí významnú, ak nie najväčšiu možnosť rozvíjať vzťahy s okolitým svetom. Tento pohľad podporuje skutočnosť, že nie je vždy možné jasne rozlíšiť, ktoré činnosti jednotlivca sú súčasťou ich profesionálneho alebo obchodného života a ktoré nie. Osobitne v prípade osoby vykonávajúcej slobodné povolanie, jeho práca v tomto kontexte môže tvoriť súčasť jeho života do takej miery, že sa stáva nemožným vedieť, v akom postavení v danom momente koná.“ (Niemitz c. Nemecko z 16. decembra 1992).

Rozšírenie aplikovateľnosti práva na súkromie v zmysle čl. 8 dohovoru aj na profesionálne aktivity a obchodnú činnosť potvrdili aj ďalšie rozhodnutia EŠLP, napr. vo veci Klass a ostatní c. Spolková republika Nemecko zo 6. septembra 1978, v ktorom EŠLP konštatoval, že aktivita profesionálnej povahy môže spadať pod pojem „súkromný život“ a „korešpondencia“.

Judikatúra EŠLP výslovne potvrdila aplikovateľnosť čl. 8 dohovoru aj na „korešpondenciu s advokátom“, teda korešpondenciu profesnej povahy (napr. *Schönenberger a Durmaz c. Švajčiarsko* z 20. júna 1988, *Campbell c. Spojené kráľovstvo* z 25. marca 1992).

Opierajúc sa o judikatúru EŠLP treba realizáciu inštitútu uchovania a vydania počítačových údajov podľa ustanovení § 90 Trestného poriadku v okolnostiach prípadu sťažovateľa (pamäťové médium obsahovalo údaje týkajúce sa profesijnej činnosti sťažovateľa ako advokáta) považovať za zásah do jeho práva na súkromie tak podľa čl. 19 ods. 3 a čl. 22 ods. 1 ústavy, ako aj podľa čl. 8 dohovoru.

1.B Zmysel zákonnej požiadavky predchádzajúceho príkazu prokurátora na použitie inštitútu uchovania a vydania počítačových údajov podľa ustanovení § 90 Trestného poriadku treba vidieť v tom, že jeho úlohou pri rozhodovaní o realizácii tohto prostriedku je posúdiť, či jeho použitie, ktoré požaduje zložka výkonnej moci, je v medziach ústavy a je zároveň konformné s požiadavkami dohovoru zakotvujúceho tzv. negatívnu povinnosť štátu spočívajúcu v obmedzení zásahov verejnej moci do súkromného života jednotlivcov.

Ustanovenie § 90 Trestného poriadku znie:

„1) ak je na objasnenie skutočností závažných pre trestné konanie nevyhnutné uchovanie uložených počítačových údajov vrátane prevádzkových údajov, ktoré boli uložené prostredníctvom počítačového systému, môže predseda senátu a pred začatím trestného stíhania alebo v prípravnom konaní prokurátor vydať príkaz, ktorý musí byť odôvodnený aj skutkovými okolnosťami, osobe, v ktorej držbe alebo pod jej kontrolou sa nachádzajú také údaje, alebo poskytovateľovi takých služieb, aby

- a) také údaje uchovali a udržiavali v celistvosti,
- b) umožnili vyhotovenie a ponechanie si kópie takých údajov,
- c) znemožnili prístup k takým údajom,
- d) také údaje odstránili z počítačového systému,
- e) také údaje vydali na účely trestného konania,

2) v príkaze podľa odseku 1 musí byť ustanovený čas, po ktorý bude uchovávanie údajov vykonávané, tento čas môže byť až na 90 dní, a ak je potrebné ich opätovné uchovanie, musí byť vydaný nový príkaz,

3) ak uchovávanie počítačových údajov vrátane prevádzkových údajov na účely trestného konania už nie je potrebné, vydá predseda senátu a pred začatím trestného stíhania alebo v prípravnom konaní prokurátor bez meškania príkaz na zrušenie uchovávania týchto údajov,

4) príkaz podľa odsekov 1 až 3 sa doručí osobe, v ktorej držbe alebo pod jej kontrolou sa nachádzajú také údaje, alebo poskytovateľovi takých služieb, ktorým sa môže uložiť povinnosť zachovať v tajnosti opatrenia uvedené v príkaze,

5) osoba, v ktorej držbe alebo pod jej kontrolou sa nachádzajú počítačové údaje, vydá tieto údaje, alebo poskytovateľ služieb vydá informácie týkajúce sa týchto služieb, ktoré sú v jeho držbe alebo pod jeho kontrolou, tomu, kto vydal príkaz podľa odseku 1.“

Z hľadiska legality zásahu treba konštatovať, že prokurátor konal a rozhodoval na základe platnej a účinnej právnej normy, ktorá vydanie príkazu umožňovala, právny základ pre vydanie príkazu teda existoval. Pokiaľ ide o námietku sťažovateľa, v ktorej zdôrazňoval, že v počítačovom vybavení sa nachádzali údaje o klientoch advokátskej kancelárie sťažovateľa poukazujúc na obsah ustanovenia § 89 ods. 2 v spojení s ustanovením § 129 ods. 2 Trestného poriadku, teda na zákaz výsluchu v súvislosti s povinnosťou mlčanlivosti advokáta, a teda na výnimku z povinnosti vydať vec, keď ide o takú vec, ktorej obsah sa týka okolnosti, o ktorej platí zákaz výsluchu, upriamuje ústavný súd pozornosť (nad rámec) na znenie ustanovenia § 129 ods. 3 Trestného poriadku. Podľa tohto ustanovenia sa zákaz výsluchu nevzťahuje na svedeckú povinnosť týkajúcu sa trestného činu, ktorý má svedok povinnosť prekaziť podľa Trestného zákona (§ 341 Trestného zákona). Podľa tohto ustanovenia je povinnosť prekaziť trestný čin uložená okrem iných prípadov aj v prípade niektorého z trestných činov korupcie uvedených v treťom diele ôsmej hlavy osobitnej časti Trestného zákona. Trestné konanie, v ktorom bol príkaz prokurátora vydaný, sa týka aj trestného činu prijímania úplatku podľa § 329 ods. 1 a 2 Trestného zákona uvedeného v treťom diele ôsmej hlavy jeho osobitnej časti, preto v ňom výnimka z povinnosti vydania veci neplatila. Predovšetkým však treba zdôrazniť, že inštitút uchovania a vydania počítačových údajov obsiahnutý v § 90 Trestného poriadku právnu úpravu týkajúcu sa prípadov súvisiacich s povinnosťou mlčanlivosti vôbec neobsahuje. V prípade skopírovania údajov uložených na pamäťovom médiu užívanom sťažovateľom v rámci jeho profesijnej

činnosti považovanej judikatúrou EŠLP za súčasť súkromného života išlo o zásah do súkromnej sféry jednotlivca, ktorý opodstatňuje jeho právo na preskúmanie dôvodnosti a zákonnosti zásahu, čo zvyrazňuje aj tá skutočnosť, že proti jeho vydaniu nemôže dotknutý subjekt uplatniť opravný prostriedok. V sťažovateľovom prípade ochrana zo strany trestného súdu neprichádzala do úvahy, pretože nebol stranou vo vedenom trestnom konaní (obdobne III. ÚS 80/08). Samotná právna úprava (§ 90 ods. 1 Trestného poriadku) vyžaduje, aby bol príkaz odôvodnený aj skutkovými okolnosťami. Preskúmateľnosť dôvodnosti vydania príkazu podľa § 90 Trestného poriadku si vyžaduje relevantnú a dostatočne špecifickú argumentáciu, ktorá poskytuje vysvetlenie, akými skutočnosťami boli naplnené zákonom ustanovené podmienky na tento zásah do súkromia. Bez náležitého odôvodnenia opierajúceho sa o konkrétne skutočnosti je dané rozhodnutie nepreskúmateľné, a tým aj svojvoľné.

Obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je aj právo účastníka konania, ako aj iného zainteresovaného subjektu na rozhodnutie, ktorého dôvody sú zjavné a zreteľné, pretože práve odôvodnenie rozhodnutia je zárukou toho, že výkon spravodlivosti nebude arbitrárny (I. ÚS 117/07). Je postačujúce, ak odôvodnenie dá odpoveď na otázky, ktoré majú pre vec podstatný význam, a že dostatočne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzalo do všetkých detailov veci (I. ÚS 241/07). Obsah odôvodnenia príkazu prokurátora č. k. VII/1 Gv 191/08-23 z 9. marca 2009 ústavný súd považuje za nedostatočný a formálny, pretože sťažovateľovi vôbec neobjasnilo súvislosti opodstatňujúce realizáciu predmetného zásahu práve do jeho práva na súkromie. V odôvodnení príkazu totiž absentuje akákoľvek špecifikácia spojenia sťažovateľa so spoločnosťou C., ktorej sa mala týkať trestná činnosť, ktorá bola predmetom vyšetrovania.

Východiskové rozhodnutie EŠLP týkajúce sa nedovoleného zhromažďovania a úschovy osobných údajov – Leander c. Švédsko z 26. marca 1987 zdôraznilo, že aj uchovávanie údajov osobného charakteru po ich získaní musí byť odôvodnené nevyhnutnosťou takéhoto opatrenia. V tejto súvislosti poukazuje ústavný súd na skutočnosť, že príkaz prokurátora neobsahoval zákonnú náležitosť v podobe vymedzenia časového limitu uchovávanie počítačových údajov.

Generálny prokurátor predstrel v tomto smere argumentáciu, podľa ktorej verbálny výklad dotknutých ustanovení vylučuje potrebu ustanovenia časového limitu v prípade realizácie inštitútu uchovania a vydania počítačových údajov spôsobom podľa ustanovení § 90 ods. 1 písm. b) a e) Trestného poriadku, teda v prípade vyhotovenia a ponechania si kópie počítačových údajov a v prípade ich vydania.

Ústavný súd v tejto súvislosti poukazuje na svoju konštantnú judikatúru, podľa ktorej generálna interpretačná a realizačná klauzula čl. 152 ods. 4 ústavy ustanovuje, že výklad a uplatňovanie ústavných zákonov, zákonov a ostatných všeobecne záväzných právnych predpisov musí byť v súlade s ústavou ako zákonom štátu s najvyššou právnou silou, ako aj záväznými medzinárodnými zmluvami, preto ak vec pripúšťa rôzny výklad, orgán aplikujúci právo je v konkrétnej veci povinný uprednostniť výklad konformný s ústavou a záväznými medzinárodnými zmluvami (obdobne pozri I. ÚS 117/07).

Ako už bolo uvedené, judikatúra ESĽP je v otázke ďalšieho uchovávanía získaných údajov osobného charakteru jednoznačná a pripúšťa ho iba v prípade nevyhnutnosti, aby bola rovnováha medzi relevantným záujmom štátu a závažnosťou jeho zásahov do práv jednotlivcov na ich súkromný život zachovaná.

Ústavný súd je toho názoru, že vyhotovením kópie počítačových údajov uložených na pamäťovom médiu sťažovateľa pri realizácii znaleckého skúmania, a to v intenciách príkazu prokurátora (ktorý sa neobmedzoval na selekciu údajov súvisiacich s trestným konaním), nepochybne došlo aj k zachyteniu údajov s vyšetrovanou vecou nijako nesúvisiacich, ktoré sa takto stali súčasťou spisového materiálu trestného konania a budú uchovávané pravdepodobne po dobu predpísanú pre archiváciu materiálov trestného konania. Nad rámec považuje ústavný súd za potrebné zdôrazniť, že aj pri skopírovaní počítačových údajov až po predchádzajúcej selekcii v rámci dostupných možností, nie je možné absolútne vylúčiť zachytenie s trestnou vecou nesúvisiacich údajov, ktoré sa stanú súčasťou takejto kópie.

Ústavný súd bez toho, aby podrobne vykladal dotknuté ustanovenia zákona, konštatuje, že konštrukcia inštitútu uchovania a vydania počítačových údajov obsiahnutá v Trestnom poriadku umožňuje systematickým výkladom dotknutej právnej úpravy realizovať predmetný úkon spôsobom vylučujúcim vznik takejto neprípustnej situácie znamenajúcej závažný zásah do práva jednotlivca na súkromný život, konkrétne spôsobom,

ktorý umožní izolovanie údajov relevantných na trestné konanie a následné zlikvidovanie kópie obsahujúcej kompletne penzum údajov zaznamenaných na pamäťovom médiu, prípadne jej vrátenie dotknutému subjektu (jednotlivcovi), ktorého sa zásah týkal (pozri prípad Sallinen v. Fínsko z 27. decembra 2005 týkajúci sa fínskej právnej úpravy, ktorá takýto postup výslovne prikazovala). Samozrejme, pre tieto účely je ustanovenie času, po ktorý možno kompletnú kópiu uchovávať, nevyhnutné.

Vzhľadom na všetky uvedené závery ústavný súd konštatuje, že príkaz prokurátora nebol legálny, pretože nespĺňal podmienky vyplývajúce z príslušných ustanovení Trestného poriadku (nedostatočné odôvodnenie a chýbajúca náležitosť podľa § 90 ods. 2 citovaného zákona).

1.C Keďže ústava explicitne neuvádza dôvody zakladajúce legitimitu zásahov do práva na súkromie, posudzoval ústavný súd toto kritérium s prihliadnutím na obsah čl. 8 ods. 2 dohovoru. Vychádzajúc z obsahu príkazu prokurátora možno legitímnosť predmetného zásahu oprieť o dôvod spočívajúci v „záujme predchádzania zločinnosti“ a kvalifikovať zásah ako legitímny.

1.D Posledné kritérium, ktorým je proporcionalita, teda primeranosť zásahu do práva sťažovateľa na súkromie, nebolo možné zodpovedne posúdiť z dôvodu absencie náležitého odôvodnenia príkazu.

Zistené nedostatky príkazu prokurátora spočívajúce v nedodržaní kritéria legálnosti nebolo možné akceptovať, a preto ústavný súd vyslovil, že príkazom prokurátora boli porušené označené základné práva sťažovateľa garantované ústavou, listinou, ako aj právo sťažovateľa garantované dohovorom.

2. Ústavný súd následne pristúpil k posúdeniu námietky porušenia označených základných práv zaručených ústavou a listinou, ako aj práva zaručeného dohovorom postupom PPZ SR, ÚBPK, OBPK Bratislava v trestnom konaní vedenom pod sp. zn. ČVS:PPZ-308/BPK–B-2008 pri úkone vykonanom 10. marca 2009 – zaistení počítačového vybavenia.

2.A Odňatie počítačového vybavenia sťažovateľa obsahujúce údaje týkajúce sa jeho profesijnej činnosti považovanej judikatúrou ESLP za súčasť súkromného života (bod 1.A), treba nepochybne považovať za zásah do súkromnej sféry jednotlivca.

2.B V kontexte kritéria legálnosti poukazuje ústavný súd na stanovisko generálneho prokurátora, ktoré prezentuje názor, že trestnoprocesná úprava pre účely získania počítačových údajov poskytuje „*dve alternatívy*“ – inštitút uchovania a vydania počítačových údajov podľa § 90 Trestného poriadku a inštitút povinnosti na vydanie veci podľa § 89 Trestného poriadku, pričom voľba alternatívy, ktorou orgán činný v trestnom konaní zabezpečí ich získanie, patrí bez ďalšieho do jeho právomoci (v danom konkrétnom prípade do právomoci vyšetrovateľa). Ústavný súd hneď v úvode zdôrazňuje, že toto stanovisko nemožno akceptovať.

Záujem štátu na ochrane pred zločinnosťou zakladajúci legitímnosť zásahov do práva na súkromie pri realizácii niektorých inštitútov podľa štvrtej hlavy prvej časti Trestného poriadku („Zaistenie osôb a vecí“) musí byť uvedený do rovnováhy so závažnosťou zásahu do tohto práva. Znamená to zvoliť pri realizácii zásahu čo najmiernejší prostriedok, ktorý je súčasne spôsobilý zabezpečiť dosiahnutie sledovaného cieľa. Samotná právna úprava obsiahnutá v Trestnom poriadku na túto požiadavku reflektuje a určuje na dosiahnutie špecifického cieľa (získanie počítačových údajov dôležitých pre objasnenie trestnej činnosti) prostriedok zaručujúci požadovanú proporcionalitu, ktorým je úkon uchovania a vydania počítačových údajov zakotvený v ustanoveniach § 90 Trestného poriadku. Je nepochybné, že ide o prostriedok, ktorého realizácia predstavuje zásah menšej intenzity v porovnaní so situáciou, keby sa na dosiahnutie cieľa zvolil inštitút vydania, resp. odňatia veci. Napokon to potvrdzuje aj rozdielny režim realizácie uvedených prostriedkov. Vyzvať podľa § 89 ods. 3 Trestného poriadku na vydanie veci je policajt oprávnený bez toho, aby potreboval príkaz či súhlas prokurátora. K odňatiu veci podľa § 91 ods. 1 Trestného poriadku môže policajt pristúpiť na základe vlastného príkazu vydaného po predchádzajúcom súhlase prokurátora, bez predchádzajúceho súhlasu prokurátora môže policajt vydať príkaz len vtedy, ak predchádzajúci súhlas nemožno dosiahnuť a vec neznesie odklad. Naproti tomu na realizáciu úkonu uchovania a vydania počítačových údajov podľa § 90 Trestného poriadku potrebuje policajt nevyhnutne príkaz prokurátora ako orgánu vykonávajúceho dozor nad dodržiavaním zákonnosti pred začatím trestného stíhania a v prípravnom konaní (§ 230 Trestného poriadku).

Policajt v danom konkrétnom prípade pre účely získania počítačových údajov zvolil prostriedok – zaistenie samotného počítačového vybavenia (z obsahu zápisnice nie je

zrejme, či išlo o úkon vydania alebo odňatia veci), ktorý pre tento účel zákonná úprava neumožňuje, jeho postup preto treba považovať za nelegálny.

Na tomto mieste sa ústavný súd vysporiadal aj s argumentáciou PPZ SR, ÚBPK, OBPK Bratislava, v ktorej tento uviedol, že „*Počas úkonu zo strany Mgr. K. H. ani JUDr. A. P. nebola vznesená žiadna námietka, čo potvrdili aj svojím podpisom na zápisnicu o prehliadke iných priestorov.*“. Skutočnosť, že sťažovateľ neuviedol priamo do zápisnice námietku proti vykonaniu úkonu (zaistenie počítačového vybavenia), nemožno v žiadnom prípade považovať za jeho vedomý súhlas s vykonaním nelegálneho úkonu znamenajúceho zásah do jeho práva na súkromie.

Nedodržanie kritéria legálnosti (ktorým došlo súčasne k porušeniu kritéria proporcionality nastoleného samotnou zákonnou normou) diskvalifikuje postup polície z medzí zákonnosti, a teda konformnosti s ústavou a dohovorom.

Táto skutočnosť bola dostatočným dôvodom na to, aby ústavný súd vyslovil porušenie základných práv sťažovateľa podľa čl. 19 ods. 3, čl. 22 ods. 1, čl. 46 ods. 1 ústavy a podľa čl. 36 ods. 1 listiny a práva podľa čl. 8 ods. 1 a ods. 2 dohovoru.

Ústavný súd sa osobitne vysporiadal aj s námietkou porušenia čl. 20 ods. 1 ústavy postupom PPZ SR, ÚBPK, OBPK Bratislava vychádzajúc zo svojej judikatúry, podľa ktorej slovné spojenie „právo na ochranu“, ktoré je použité aj v čl. 20 ods. 1 ústavy, implikuje v sebe aj potrebu minimálnych garancií procesnej povahy, ktoré sú ustanovené priamo v čl. 20 ods. 1 ústavy a ktorých nedodržanie môže mať za následok jeho porušenie popri porušení základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 a nasl. ústavy (I. ÚS 23/01).

Interpretačná prax ESLP do rozsahu ochrany vlastníctva podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k dohovoru (ďalej len „dodatkový protokol“) okrem iného zahŕňa aj „pokojnú užívanie majetku“.

K zásahom do „pokojného užívania majetku“ dochádza opatreniami štátu označovanými judikatúrou ESLP všeobecným pojmom „kontrola užívania majetku“. Jedným zo základných druhov (okrem iných) sú opatrenia súvisiace s trestným konaním, pričom najčastejšie ide o prípady, keď je predmet vlastníctva dôkazným prostriedkom. Záujem na zachovaní takejto veci pre účely trestného konania patrí k nespochybniteľným

legitímnym účelom zasahovania do vlastníckeho práva v zmysle obsahu čl. 1 dodatkového protokolu (pozri Venditelli c. Taliansko z r. 1994). Aj v týchto prípadoch však musí zásah spĺňať kritéria legality, legitimacy a proporcionality.

Tak, ako to ústavný súd konštatoval, postup polície spočívajúci v zaistení samotného počítačového vybavenia (predmetu vlastníctva sťažovateľa) bol vykonaný mimo rámca zákona, došlo teda k porušeniu kritéria legality (súčasne aj proporcionality) zásahu do vlastníckeho práva, čo je jednoznačným dôvodom na konštatovanie porušenia vlastníckeho práva sťažovateľa zaručeného čl. 20 ods. 1 ústavy.

Sťažovateľ proti postupu PPZ SR, ÚBPK, OBPK Bratislava vzniesol aj námietku porušenia základného práva podnikat' a uskutočňovať inú zárobkovú činnosť podľa čl. 35 ods. 1 ústavy. Ústavný súd v súvislosti s právom podnikat' vo svojej judikatúre uviedol, že právo podnikat' je ústavnou zárukou slobody výkonu hospodárskej činnosti podľa uváženia, priznané každej osobe, prostredníctvom ktorého sa zaručuje možnosť vykonávať hospodársku činnosť (PL. ÚS 7/96).

Aj keď nelegálnym zaistením počítačového média sťažovateľa obsahujúceho informácie a údaje slúžiace mu na výkon jeho podnikateľskej činnosti podľa všetkého (sťažovateľ v rámci svojho dôkazného bremena dôkaznú situáciu v tomto smere však ani bližšie nešpecifikoval) došlo k sťaženiu výkonu jeho profesijnej činnosti, nešlo však o obmedzenie takej intenzity, aby bolo možné uvažovať o zásahu do podstaty základného práva garantovaného čl. 35 ods. 1 ústavy. Ústavný súd vzhľadom na nedostatok príčinnej súvislosti medzi námietkou sťažovateľa a obsahom dotknutého článku ústavy porušenie základného práva podľa čl. 35 ods. 1 ústavy nevyslovil.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody, a takéto rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah zruší. Ústavný súd môže zároveň vec vrátiť na ďalšie konanie, ako aj zakázať pokračovanie v porušovaní základných práv a slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom.

Podľa § 56 ods. 1 zákona č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ak ústavný súd sťažnosti vyhovie, v náleze vysloví, ktoré základné právo alebo sloboda a ktoré ustanovenie ústavy, ústavného zákona alebo medzinárodnej zmluvy sa porušili, a akým právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom sa základné právo alebo sloboda porušili.

Podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde ak sa základné právo alebo sloboda porušili rozhodnutím alebo opatrením, ústavný súd také rozhodnutie alebo opatrenie zruší.

Podľa § 56 ods. 3 písm. b) zákona o ústavnom súde ak ústavný súd sťažnosti vyhovie, môže vrátiť vec na ďalšie konanie.

Podľa § 56 ods. 3 písm. c) zákona o ústavnom súde ak ústavný súd sťažnosti vyhovie, môže zakázať pokračovanie v porušovaní základného práva alebo slobody.

Keďže ústavný súd vyslovil porušenie označených základných práv sťažovateľa zaručených ústavou a listinou a práva zaručeného dohovorom príkazom prokurátora č. k. VII/1 Gv 191/08-23 z 9. marca 2009, v zmysle čl. 127 ods. 2 ústavy, ako aj § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde príkaz prokurátora č. k. VII/1 Gv 191/08-23 z 9. marca 2009 zrušil.

Vzhľadom na to, že k vyhotoveniu kópie počítačových údajov už došlo na základe uznesenia PPZ SR, ÚBPK, OBPK Bratislava sp. zn. ČVS: PPZ-308/BPK-B-2008 z 23. marca 2009, neprichádza do úvahy vrátenie veci na ďalšie konanie v zmysle § 56 ods. 3 písm. b) zákona o ústavnom súde.

Podľa § 90 ods. 3 Trestného poriadku ak uchovávanie počítačových údajov vrátane prevádzkových údajov na účely trestného konania už nie je potrebné, vydá predseda senátu a pred začatím trestného stíhania alebo v prípravnom konaní prokurátor bez meškania príkaz na zrušenie uchovávaní týchto údajov.

Uznesením PPZ SR, ÚBPK, OBPK Bratislava sp. zn. ČVS: PPZ-308/BPK-B-2008 z 23. marca 2009 bol znalec z odboru forenznej informatiky poverený okrem iného *„Vyhotoviť záložnú kópiu obsahu pevných diskov na CD (DVD) predovšetkým súbory textových editorov, tabuľkových kalkulátorov vrátane skenovaných dokumentov.“*

a „*Vyhotoviť záložnú kópiu dát účtovných programov nachádzajúcich sa na predložených predmetoch skúmania oddelene od kópie obsahov HDD a pamäťových médií.*“.

Z uvedeného vyplýva, že znalec bol poverený vytvorením kompletnej kópie obsahu počítačového vybavenia sťažovateľa, čo znamená, že do dispozície orgánov činných v trestnom konaní sa s najväčšou pravdepodobnosťou dostali, a sú takto uchovávané, aj údaje spadajúce do sféry súkromia sťažovateľa, ktoré však s vyšetřovanou vecou nijako nesúvisia. Samotné vyhotovenie kompletnej kópie má síce oporu v zákonnej norme, minimalizácia zásahu do práva na súkromie si však vyžaduje redukciu jeho dôsledkov, teda selekciu údajov, ktoré sú pre vedené vyšetřovanie relevantné. Ďalšie neobmedzené uchovávanie kompletnej kópie bez následnej selekcie absolútne postráda legitimitu a proporcionalitu zásahu do súkromnej sféry sťažovateľa a treba ho kvalifikovať ako stav porušovanie práva na súkromie. Úlohou prokurátora ako orgánu dozoru nad zachovávaním zákonnosti v prípravnom konaní teda bude v intenciách ustanovenia § 90 ods. 3 Trestného poriadku zabrániť pokračovaniu porušovania označených základných práv sťažovateľa zaručených ústavou a listinou a práva zaručeného dohovorom vydaním príkazu na zrušenie ďalšieho uchovávanie kompletnej kópie (resp. všetkých kópií) počítačových údajov buď jej zlikvidovaním, alebo jej vrátením sťažovateľovi. Vzhľadom na uvedené ústavný súd v zmysle čl. 127 ods. 2 ústavy a § 56 ods. 3 písm. c) zákona o ústavnom súde zakázal prokurátorovi pokračovať v porušovaní základných práv sťažovateľa zaručených ústavou a listinou a práva zaručeného dohovorom.

Ústavný súd nad rámec poznamenáva, že ani skutočnosť zastavenia trestného stíhania nemôže byť prekážkou pre konvalidovanie pretrvávajúceho stavu porušovania práv sťažovateľa. Bude preto povinnosťou prokurátora pre účely vytvorenia procesných podmienok umožňujúcich vykonanie predmetného úkonu aplikovať v duchu generálnej klauzuly čl. 152 ods. 4 ústavy výklad relevantných ustanovení Trestného poriadku, ktorý bude konformný s ústavou a dohovorom.

Keďže ústavný súd sťažnosť sťažovateľa v časti obsahujúcej námietku porušenia označených základných práv podľa ústavy a listiny a práva podľa dohovoru uznesením PPZ SR, ÚBPK, OBPK sp. zn. ČVS: PPZ-308/BPK-B-2008 z 23. marca 2009 odmietol ako zjavne neopodstatnenú, a teda v tejto časti porušenie základných práv podľa ústavy a listiny

a práva podľa dohovoru nevyslovil, návrhu sťažovateľa na zrušenie uznesenia PPZ SR, ÚBPK, OBPK Bratislava sp. zn. ČVS: PPZ-308/BPK-B-2008 z 23. marca 2009 nevyhovel.

Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, toto rozhodnutie nadobúda právoplatnosť dňom jeho doručenia účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 25. augusta 2010